

„Ochii noștri nu sunt concepuți pentru dispreț, ci pentru a exprima cu ei chipul iubirii ce se căznește să iasă din sufletele noastre.”

- Nicolae Steinhardt

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XI

Numărul 606
1 - 7 februarie 2023

Crima de stat a delapidărilor, devalizărilor, bancrutelor, furturilor și depatrimonializărilor „la ras” a României...

Cezar Adonis
Mihalache

Mare, prea mare efervescență pe marginea unei „soluții” găsite de unii pentru a anula privatizarea Petrom... Un exces de „laudatio” de sine și cununi de populism pe rama unui artificiu prin care am putea face acest lucru... O agitație stârnită și de apariția de pension a unui fost șef de curte constituțională care a început a sufla în vântul acestei descoperiri „epocale”, fără a ne spune însă de ce nu s-a autosesizat instituția pe care a condus-o amar de vreme (un dulce-amar, desigur!) sau de ce nu s-au luat spre analiză constituțională numeroasele sesizări și petiții legate de caracterul cvasifraudulos al privatizărilor din România?... Și nu, nu doar cea legată de Petrom!... Căci, nu era necesară nici măcar o sesizare strict pe privatizarea acestuia pentru a declanșa o analiză constituțională, ci oricare dintre sutele de privatizări frauduloase ar fi putut deveni spețe de îndreptare a fraudelor... Atunci, posibile îndreptări, nu astăzi, la ani distanță, când petrolul a fost sfărțec în zări străine, când sarea a fost topită pe te miri ce meridiane, când felurile minereuri au luat drumul industrial în favoarea altor state, când până și apele ne-au fost tulburate de crima de stat organizată politic și pe clii economice acoperite politic...

Acum s-a identificat o chichița „miraculoasă”?... Abia acum și, mai ales, de o consistență atât de străvezie?!... Atât s-a putut? Doar un anemic argument juridic? Ba, imputabil, în fapt, tot Statului Român, nu beneficiarilor marilor privatizării!... De atât să fie în stare juriștii „constituționaliști”, foștii șefi de felurite „curți”, cam nonlegis la drept vorbind, și acei avocați, azi atât de vocali, dar care, deși au activat în preajma sferelor de spoliere cavernoasă a patrimoniului național, fie și în aparent nevinovatele funcții sinecură, de început de carieră, prin compartimentele juridice al unor ministere, ca juriști pe lângă instituțiile statului ce mătrășeau averea națională prin privatizări și vânzări de țară, și care, acum, se arată atât de revoltați, aidoma politicienilor-șacali de prin guvernele de la acea vreme?!...

Soluția anulării privatizării Petrom este vânturată prin descoperirea unui amănunt ignorat atâția ani... Faptul că acel contract,

și nu numai!, nu a avut avizul Consiliului legislativ, obligatoriu prin lege, acesta venind mai târziu... O soluție jalnică mascând fie caracterul duplicitar al inițiatorilor de acum, fie slaba lor pregătire... Pentru că, a apela la chichița inexistenței avizului consiliului legislativ la semnarea contractului ar însemna, în cazul în care s-ar ajunge la o acțiune de anulare în Justiție, o recunoaștere a vinovăției... Statului Român... Nu a părții care a beneficiat atâția ani de resursele și bunurile noastre... Iar anularea unui contract în baza unui amănunt imputabil strict funcționarilor noștri, și juriștilor care au reprezentat ministerele implicate, ignorând amănuntele necesare constituționalității unei privatizări, va servi, de fapt, tot beneficiarului austriac... Care va putea cere el daune pentru că a fost indus în eroare prin semnarea unui act incomplet din perspectiva obligațiilor statului român, furnizându-i și argumentele necesare menținerii deciziei de a nu plăti taxa de solidaritate cerută acum. Ba, punându-i la îndemână și mijloacele juridice necesare (pentru că el nu va veni în instanță cu juriști de la „f.f.” -ul ministerial, ci având alături case de avocatură), să ceară inclusiv restituirea taxelor și impozitelor pe care le-a plătit sub acoperirea unui contract viciat de însăși funcționarii și juriștii părții române!...

Și de ce să apelezi la o asemenea „chichiță” pentru a încerca desființarea unui contract, când, prin aceasta, nu se va asigura în nici un fel restabilirea, fie și parțială, a situației bunurilor și resurselor de dinaintea privatizării?... Practic, cu o asemenea anulare, vom fi lipsiți de forța juridică a imputării plății de despăgubiri pentru resursele definitiv consumate dar și pentru folosirea instalațiilor industriale... Mai mult, ne-am putea trezi chiar în situația achitării tot de noi a unor compensații pentru inducerea în eroare (cu bună știință!) a unui partener contractual, prin neprezentarea, nici măcar în actele adiționale ale contractului, a lipsei unor avize... Și atunci, de ce să insiști cu un argument atât de fragil, când, în contractul de privatizare, sunt lucruri mult mai grave?... Care nu, nu ne mai folosesc la restaurarea bunurilor și părților de resurse de la momentul precontractului, dar pe care le-am putea folosi juridic pentru a obține noi anumite compensații (mai ales că normele constituționale prevăd clar că resursele țării nu pot fi

înstrăinate, vândute, privatizate)... Sau, de fapt nu, orice referire întorcându-se în final tot împotriva noastră?!... Inclusiv faptul că actele au fost semnate prin delegări, în esență vorbind de alte încălcări grave ale normelor constituționale, imputabile tot funcționarilor și guvernanților de la acel moment...

De fapt, dacă vrem să pierdem definitiv șansa de a evalua și cere compensații pentru ceea ce a fost scos din averea națională, soluția este, într-adevăr, să desființăm acest contract printr-un argument imputabil strict părții române... Căci nu era în sarcina beneficiarului să asigure semnăturile forului legislativ consultativ... Dar dacă vrem să recuperăm măcar prestația de dinaintea acelor ani, trebuie să avem curajul de a ne asuma, nu anularea, ci absorbția acestui contract în patrimoniul public al statului, prin procedura naționalizării imediate. A unei naționalizări justificare de refuzul de acum al Petrom -ului de a achita taxa de solidaritate... Și pe care trebuie, pentru a nu-i oferi alte mijloace de eludare, să o prezentăm noi, la virgulă, pe factură, lipsa valorii constatate și consemnate de către Statul Român, ca sarcină de plată, putând fi un motiv de neplată legală din partea acestuia.

Abia apoi, cu titlu de documentare și autointerogații a „juriștilor” atât de vocali acum, dar și a fostului șef de curte constituțională, să sesizăm și lipsa răspunderii acestora în a impune, ca obligație morală juridică, a analizării imediate a tuturor actelor și contractelor semnate de un premier ajuns în spatele gratiilor! Căci, și aceasta era o obligație din partea unei curți chemate să apere interesele constituționale ale statului și națiunii, nu?! Și nu am mai fi ajuns nici în situația de azi, de a căuta „chichițele” necesare demarării unor acțiuni juridice... De ce au tăcut toți acești atât de vocali „biruitori” de azi în acei ani în care aveau la îndemână „cheițele” unor îndreptări juridice a privatizărilor ilegale, dar și șansa trimerii în fața instanțelor a făptuitorilor? Mai ales în acei din urmă ani în care vinovații mai putea fi judecați pentru acte precum subminarea economiei naționale ori devalizarea resurselor intangibile constituțional?!...

Da!... Ne-au luat și aerul!...

Ion
Măldărescu

Mergeam pe strada unei localități a „Olteniei de sub munte” – bucată a României Mari unde istoria și credința românilor, tradiția, formele unui relief variat marcat cu locuri inconfundabile își dau mâna pentru a evidenția bogăția neprețuită a Daciei milenare. Este zona țării unde se află cele mai multe mănăstiri, schituri și biserici vechi, veritabile monumente istorice și arhitecturale, se află o parte din istoria Țării. Era amiaza. Un zumzet ciudat, puternic... altfel decât al unui elicopter obișnuit m-a ajuns din urmă, Două elicoptere de transport trupe, piese de artilerie și alte componente militare grele Boeing CH47 Chinok a trecut pe deasupra, au survolat localitatea de la nord la sud, apoi s-au îndepărtat. Oricine știe că astfel de „piese” nu se află în dotarea a ceea ce a mai rămas din Armata României de dinaintea de '89, ci aparțin trupelor de ocupație. Cu o zi înainte, cineva dintr-o așezare din apropierea localității îmi relatase că pe la orele 02, noaptea a fost trezit de câinii din curte care lătrau insistent. A ieșit din casă și... cerul era plin de avioane care survolau zona. Am cerut părerea unui aviator militar profesionist... și răspunsul (prin care îmi doream să fiu contrazis) nu mi-a plăcut deloc. Pe „cerul patriei” zboară după reguli numai de alții știute, dar de românii neîntrebați și îngrijorați, neacceptată, o gamă largă de „zburătoare” americane și N.A.T.O., militare, desigur, nu curse civile de transport. Ce caută aceste „zburătoare” în România? Să ne apere? Să credă cine vrea! Prezența lor demonstrează că au acordul nemernicilor care au condus/conduc România de peste 33 de ani și nu au reușit decât să distrugă, fără a da socoteală, Occidentul ne-a luat nu doar pământurile străbune, nu doar bogățiile solului și subsolului Țării, ne-au luat pădurile, ne-a luat până și aerul și nu e departe ziua când ne vor anula și dreptul de a respira. Căile ferate, drumurile naționale și cerul patriei „s-au îmbogățit” cu tot soiul de ustensile ale zeilor Marte și Ares: arme de asalt sofisticate, tancuri, transportoare blindate, avioane Boeing E3 Sentry AWACS [chipurile, pentru „protecție” (a cui? – n.a.)], avioane de vânătoare, unități de rachete... bașca „Fermele animalelor” de la Kogălniceanu, Deveselu și alte locații din teritoriu. Marionetele globaliștilor fixate cu pi-

oneze în posturile decizionale ale Coloniei Corporatiste sub Ocupație Militară Străină (C.C.O.M.S.) numită (încă) România susțin la ordin satanic-globalist un saltimbanc pus pe tronul statului artificial Ucraina. Un saltimbanc și un stat – dușmani declarați ai românilor -, vor să fim aruncați într-un război care nu este al nostru. Au acordul clovnilor de la Cotroceni, de la „Victoria” și de la Parlament care trebuie înlocuiți urgent cu români patrioți adevărați. Pentru „Operațiunea Ucraina” hoardele globaliste l-au numit criminal pe Putin (care își apără conaționalii rămași sub ocupație ucraineană, dar președinții americani de la Al Doilea Război Mondial încoace cum pot fi numiți pentru milioanele de oameni uciși în războaiele S.U.A. și dezastrele rămase în urma agresiunilor? Cine a dat S.U.A. dreptul de a fi jandarm mondial și ce caută SUA în coasta Rusiei? Oare vor românii ca pământul strămoșilor să ajungă Vietnamul, Irakul, Afganistanul, Iugoslavia, Libia, Siria... anului 2023? Pentru ce și de cine au fost împuterniciți măscăricii din conducerea României să se umilească și să angajeze poporul român în „reconstrucția Ucrainei”? Doar pentru că așa au primit ordin? Cine i-a împuternicit pe măscăricii din conducerea României să livreze armament gratuit și resursele de siguranță ale Țării unui stat neprieten? Cine i-a împuternicit pe măscăricii din conducerea României să arunce România în război cu Rusia? Nici președintele României, nici Parlamentul României, nici Guvernul României nu au competența să ia astfel de decizii. Nu javrele-slugi, nu hoții, nu plagiatorii, nu „aleșii”, nu mafia plandemică, nu depopulatorii planetei au căderea să hotărască soarta României. Numai un referendum poate răspunde ce vrea poporul român.

Puținele forțe național-suveraniste rămase în C.C.O.M.S. vă spun: voi, militari americani, francezi, olandezi, germani... și alte naționalități, poporul român nu vă vrea aici. Luați-vă- bagajele și plecați la voi acasă!

Mărturisitorii care au zdrobit „reeducarea” de la Aiud, dintre anii 1961-1964

Ionuț
Țene

Închisoarea de la Aiud a fost o universitate de martiri, mucenici și mărturisitori creștini în perioada de debut și matruizare fetidă a regimului comunist. În acest penitenciar de maximă securitate s-au ridicat la ceruri martiri și mucenici, care s-au jertfit pentru credință și libertate, ca fizicianul Gheorghe Manu, Daniil Sandu Tudor, Ilarion Felea, Florea Mureșan, Constantin Gane sau Gheorghe Jimboiu, rugătorul inimii. Se consideră că circa 5000 de deținuți anticomuniști ar fi murit în timpul detenției de la închisoarea Aiud. Majoritatea dintre ei au fost adevărați mucenici întru Hristos, care nu au dorit să renunțe la credință și Biserică, așa cum le cereau brutal temnicierii și corifeii regimului comunist. Au preferat moartea pentru speranța vie a învierii la cea de-a doua venire de la Judecata de Apoi. Nu numai persecuțiile, bătăile și regimul de teroare au fost instrumentele temnicierilor comuniști, dar și foamea programată în acei ani dintre 1948 și 1961. „Ne vedeam unii pe alții. Puteam afla cine s-a stins. Erau mai ales bătrâni, dar erau și tineri. Moartea i-a luat de-a valma după criteriile ei necunoscute. Concluzia înfometării la Aiud: prăpăd. Jumătate morți, cealaltă jumătate foarte slăbită și cu puterile reduse.

Am aflat că și în alte locuri regimul fusese aspru în acest timp, dar nu de proporțiile celui de la Aiud”. (Pr. Nicolae Grebenea, „Amintiri din întinerie”). Politica dură de detenție de la Aiud a avut un scop precis. Se urmărea lichidarea unei generații de tineri care nu dorea să se rupă de credința religioasă, cultura română și de Biserica strămoșească. Această politică de exterminare a durat până la începutul anilor '60, când comuniștii, la presiunile Occidentului dar și a unor schimbări de abordare politică internă, au demarat o politică insiduoasă și perfidă de „cumpărare” de suflete. Comuniștii au dorit să pună sufletele întemnițaților pe tarabă. Era propus un fel de „pact cu diavolul”, pentru cei care doreau să se „reabiliteze” în fața regimului comunist, prin renunțarea la credințele, valorile, ideile și Biserica, pentru a se obține „libertatea”. Preotul și luptătorul anticomunist Liviu Brânzaș a perceput de la început acest „pact faustian” propus de comuniști. „Afară, după ieșirea din închisoare, voi afla de la Părintele Alexandru Nica, misterul regimului nostru de înfometare de la Zarcă, din timpul reeducării. În ziua de Florii a anului 1972, îmi va povesti, în casa parohială din Tureni (unde eram atunci preot), ceea ce se întâmpla atunci la bucătăria din Aiud:

mâncarea destinată celor din Zarcă se strecura, pur și simplu, în prezența ofițerului de serviciu, ca să ajungă în gamela noastră numai lichidul. Prin această înfometare de doi ani de zile, colonelul Crăciun, respectiv regimul comunist, spera să ne înfrângă voința de onoare și demnitate. Dar în majoritatea cazurilor celor de la Zarcă, glasul conștiinței a fost mai puternic decât glasul stomacului. Eram supuși la dresaj prin foamete, ca și câinii lui Pavlov, dar bolșevicii uitau sau de fapt, nu credeau în puterea spiritului, care a biruit până la urmă. (Pr. Liviu Brânzaș, „Raza din catacomb”). După 1990 l-am cunoscut personal, destul de bine, pe părintele Liviu Brânzaș, care devenise preot în comuna Baci, de lângă Cluj-Napoca. În serile literare organizate de Cenaclul „Mihai Eminescu”, desfășurate într-un imobil de pe o stradă clujeană de lângă râul Someș, cenaclul coordonat de colegul de celulă al lui Valeriu Gafencu – scriitorul Nicolae Trifoiu – preotul Liviu Brânzaș ne povestea despre mecanismele sistemului comunist de la Aiud, din perioada reeducării. Comuniștii, după ce lichidase fizic pe cei care se opuseseră cu îndârjire regimului bolșevic instaurat în țara noastră, au pregătit o capcană morală. Comandantul penitenciarului și temnicierii comuniști au încercat să cumpere conștiințele deținuților de la Aiud, obosiți de mulți ani de teroare, reclusiune aspră și înfometare. Cei care acceptau „reeducarea”, adică pactul cu comuniștii, primeau beneficii: mâncare mai bună și mai multă, creion și hârtie, cărți, vizite la vorbitor, excursii organizate la obiectivele realizărilor comuniste din țară, și, bineînțeles, o eliberare condiționată mult mai repede decât ce prevedeau sentințele date de justiție.

Prețul „pactului cu diavolul” comunist era eliberarea din penitenciar într-o închisoare mai mare: România comunistă. Au fost destui deținuți anticomuniști care au cedat, dar nu e cazul să-i judecăm. Unii eliberați mai repede au devenit, cu sprijinul „culoarelor de putere ale securității” personalități academice, jurnalistice, funcționari în instituții de stat sau bisericești în perioada ceușistă. Unii dintre aceștia au avut muștrări de conștiință și s-au sinucis după eliberare, ca urmare a pactului făcut cu comuniștii, alții au trait cu conștiința încărcată. În schimb un lot restrâns de deținuți politici au ales calea mărturisirii credinței, ierarhiei valorice și Bisericii, precum și a ideilor de libertate, până la capăt, preferând să nu facă „pactul cu diavolul” comunist și să fie eliberați printre ultimii de la Aiud, ca „paria”, niște marginali social sau niște „leproși” ai societății, în maniera pericopei evanghelice, în care doar Hristos îi mai poate vin-

deca. Acești mărturisitori, nu au fost mucenici sau martiri, ei nu au murit în temniță, ca și colegii lor de suferință și de celulă, ucși de comuniști, ci au supraviețuit temniței fără să facă compromisuri, niciunul, pentru a mărturisii ceea ce s-a întâmplat în gulagul comunist și a duce mai departe credința și nealterat rolul Bisericii și mărturisitoare. După eliberarea din august 1964 au fost umiliți, persecutați, urmăriti de securitate, dați afară din slujbele care nu aveau nicio legătură cu pregătirea lor, alții au intrat în mănăstiri ca Iustin Pârvu pentru a primi monahismul românesc. Părintele Iustin Pârvu, care a pățimit timp de 4 ani de zile în temuta închisoare Aiud, ne povestea într-o cunoscută carte: „Aiud și Gherla erau fabrici de martiri în cel mai literar sens al cuvântului. Noi eram martori ai degradării propriului trup. De la un anumit stadiu nu mai eram în stare să simțim nimic – era ca o pace adâncă. Puteai să simți numai coloana vertebrală. Singurul mijloc de subzistență al trupului era rezistența mușchilor. Depășirea acestui stadiu ne făcea să așteptăm și să ne pregătim de moarte: a trăi permanent cu această realitate și având-o mereu în fața ochilor a fost un lucru înspăimântător.” („Ne vorbește Părintele Justin”, vol I, Fundația Justin Pârvu, Petru Vodă). Reeducarea prin convingere de la Aiud propusă între anii 1961 – 1964, de comuniști și implementată de comandantul colonel Gheorghe Crăciun a fost un eșec în fața celor care au refuzat orice compromise și și-au menținut credința în Dumnexeu, Biserică și libertatea poporului.

Comuniștii nu au dorit să facă din acești supraviețuitori ai gulagului de la Aiud niște martiri, niște mucenici și să se acopere, în imaginarul poporului român, cerul de „sfinți anticomuniști” și au pus la cale după reeducarea dură, bestială de la Pitești din anii 1949-1951, pe cea „soft” de la Aiud, prin momirea cu beneficii pentru o libertate și reabilitare, care s-a dovedit, totuși, extreme de iluzorie. Gheorghe Crăciun (1913-2001), colonel de Securitate, este cunoscut astăzi mai ales drept comandant al închisorii de la Aiud între anii 1958-1964 și a coordonat ultima fază a „reeducării”, când teroarea fizică a fost în mare măsură substituită cu teroarea psihică. Colonelul Gheorghe Crăciun a fost cel care în 1946 s-a ocupat de înăbușirea manifestărilor anticomuniste de la Cluj, conduse de Societatea academică „Petru Maior” și studentul medicinist Valeriu Anania, viitorul mitropolit al Clujului. Colonelul Crăciun este cel care a condus această acțiune, ori de câte ori inaugura un club (colectivele pregătite pentru reeducare erau prețios numite „cluburi”), ținea să sublinieze, cu o ironie

nedisimulată, acest lucru: „V-am adunat aici, laolaltă, să discutați între voi și să vă spălați rufele în familie. Puteți să folosiți, unul împotriva altuia sau altora, în demascările pe care le veți face, toate cuvintele existente în vocabularul limbii române. Nu aveți însă voie să vă bateți sau să vă omorâți între voi și, mai ales, nu aveți voie să criticați regimul. Noi nu vrem să reedităm aici ce s-a petrecut la Pitești, ci vrem doar să scoatem putregaiul din voi, pentru ca, purificați, să vă redăm societății... Cum mama dracului mai puteți, mă, să rezistați atât? Din ce fel de aluat sunteți făcuți, de nimic nu vă atinge? Ne siliți să scormim, pentru a vă veni de hac, fel de fel de pedepse și voi vă comportați de parcă n-ați mai avea instinct de conservare. Nimic nu vă impresionează.” Acestea sunt cuvintele unui supraveghetor al închisorii de la Aiud, iar în fața acestora, un deținut a răspuns: „Nu ne mai impresionează nimic pentru că nu mai avem nimic de pierdut. Ne-ați luat tot și luându-ne tot, ați făcut din noi oameni cu adevărat liberi. Și ne comportăm ca atare.” Cu această tipologie umană deneînfricată, reeducarea bestială nu mai avea niciun sens pentru regimul comunist. „O reeducare cu băta, ca cea de la Pitești, nu mai era eficientă. Și mai ales în circumstanțele existente atunci. S-a ajuns la concluzia că se pot tortura oamenii din punct de vedere psihic, prin metode mult mai subtile și care nu lăsa „urme”. Dar într-o mare măsură, și acest tip de reeducare, parcă pe unii nici măcar nu îi atingea. Rezistența lor fizică și morală era mult prea mare pentru ofițerii închisorii, aidoma inchișitorilor din Evul Mediu”, concluziona Emanuel Lavorenciu (Revista Historia).

Despre acei ani de momire, cu „privilegiu” ieftin a tinerilor anticomuniști de la Aiud am scris. Lupta lor a fost o Imitatio Christi. Acești tineri au refuzat orice colabarare cu instrumentele regimului comunist, instaurat de tancurile sovietice, și au respins acest adevărat „pact cu diavolul” bolșevic pentru o așa-zisă libertate. Pentru că acești tineri percepeau libertatea doar în Hristos, nu în marea gulag comunist creat și controlat de comunismul care respingea credința, ierarhia valorilor și Biserica. Acești tineri au realizat spiritual, prin refuzul lor de a se compromite, din Aiud o mănăstire de rugăciune în isihie, iar din celule adevărate chilii de regăsire în libertatea credinței și de promovare a ideilor culturale specific elitelor românești de la începutul secolului XX și din perioada interbelică. Acești mărturisitori au devenit modele de urmat într-o societate pervertită și care își pierduse reperele morale datorită comunismului.

Ei și-au ținut ochii sus înspre cer și mintea doar „în cer”, ca să nu cadă în iad. Pentru ei, libertatea din „chilia-celulă” aflată în „mănăstirea penitenciar” era mai importantă pe cale izbăvirii și mântuirii decât eliberarea în marea pușcărie comunistă de atunci, numită generic Republica Populară România în care credința era persecutată, mănăstirile închise, iar societatea comunistă încerca să rupă definitiv pe român de transcendent. Mărturisitorii Aiudului, prin exemplul lor neînfricat au păstrat flacăra aprinsă a speranței și libertății. La Aiud a fost un război duhovnicesc, între bine și rău, pe care tinerii prizonieri și l-au asumat până la capăt, cu credință nemăsurată și îmbrăcați în cămașa lui Hristos. Ei au ales, pe deplin conștiință, calea Crucii pe drumul mântuirii neamului omenesc și românesc. Sacrificiul lor a fost asumat și deliberat, pentru ca cei puțini să-i poată mântui, prin exemplu și sacrificiu, pe cei mulți și captivi în noua „robie egipteană”. Prin refuzul lor de a coabita cu răul, mărturisitorii au fost niște „neînfrânți”, în fața puterii opresoare și a instrumentelor sale de control și teroare. Politica „ducerii cu zăhărelul” pentru o falsă și iluzorie libertate nu a ținut în fața acestor adevărați eroi mărturisitori a credinței și valorilor perenității. Libertatea lor interioară era mai importantă și mai puternică decât o pseudo-eliberare propusă de autorități, dar care era o capcană ce-i transforma în „suflete moarte”. Nu există libertate când se rupe legătura omului cu cerul. Fără transcendență, omul este „femeia gârbovă” din evanghelie, care privește doar în jos, nu în sus spre cer. Asta au înțeles foarte bine neînfricării și neînfrânții Aiudului. Secretul rezistenței lor a fost acela că gândul le-a fost ținut prin rugăciune doar în cer spre mântuire, iar ruperea de lume le-a salvat sufletele și au reușit să refuze compromisul letal din punct de vedere moral cu autoritățile comuniste. Pentru mărturisitori a fost primordială salvarea sufletului, nu a trupului, așa se explică puterea lor uriașă de rezistență în fața propunerilor perfide ale securității comuniste. Au ținut „mintea în cer” și nu au lăsat nicio porțiță deschisă, ca să nu intre nicio idee sau propunere specifică materialismului dialectic. Nicolae Purcărea a fost închis la Aiud din 1958 până în 1964 și a fost coleg de celulă cu Arsenie Papacioc și Petre Țuțea, modele de spirit și rezistență creștină. Despre Petre Țuțea glumea într-un interviu de la începutul anilor 2000, că dacă îl provoca la o discuție acesta vorbea ore întregi despre cultura română și universală, fiind o enciclopedie umană.

Golgota românilor ortodocși din Ucraina

Vasile
Astărăstoie

Am fost de mai multe ori în Ucraina. Am văzut naționalismul ucrainean în acțiune și nu mi-a plăcut. Am văzut atitudinea față de români. Ștefan cel Mare este un criminal de război, România un stat agresor care au ocupat regiunile Cernăuți (în 1918) și Odessa (în 1941), eliberate abia în 1944. Există îngrijorare că acest lucru se poate repeta. De aceea, chiar dacă nu se recunoaște oficial, există o politică de asimilare a românilor. În 15 ani, la vizitele mele în Ucraina, în fiecare an, am întâlnit tot mai puțini oameni care vorbeau limba română. Este puțin probabil ca lucrurile să se schimbe la terminarea războiului.

În 1997, împreună cu Varujan Vosganian, Paul Ghițiu, Paul Mitroi și reprezentanți ai presei ne-am deplasat pentru cinci zile în Cernăuți și în zonele Herța și Noua Suliță. La întoarcere, pe când ne îndreptam spre graniță, la 12 kilometri de punctul vamal, în Bănceni, am zărit, pe un deal, o strălucire aproape neomenească. Spre acel deal, ducea un drum pe care am zărit mergând câțiva oameni. Curioși i-am întrebat unde merg, unde duce acel drum și ce e cu acea strălucire. Ne-au răspuns: „mergem să construim o Catedrală și drumul duce spre poiana La stejar. Lucirea din zare este acoperișul Catedralei”. Am luat-o și noi pe acel drum și după câțiva kilometri am văzut construcția. Ne-a întâmpinat Părintele Mihai Jar, îmbrăcat în straie monahale pline de ciment și var; pentru că era ora prânzului ne-a invitat la masă. Ne-a povestit despre Catedrala pe care o construia. Ne-a spus că, într-o noapte, i s-a arătat în vis Maica Domnului și i-a spus că are datoria să construiască o Catedrală. Apoi, l-a și condus pe un deal, într-o poiană unde viețuia un stejar secular. S-a dus și l-a văzut uscat și fără nicio frunză. A pus prima piatră și atunci stejarul a înfrunzit. Târziu, când i-au căzut frunzele, stejarul s-a prăbușit ca și cum și-ar fi încheiat misiunea. A început construcția, dar a început cu un orfelinat; un orfelinat, care, pe atunci (l-am vizitat), avea 40 de locuri pentru copii cu handicap. Vizitasem multe astfel de așezăminte în occident, dar nu am văzut unul care să fie atât de frumos și de bine dotat. Măicuțele îngrijeau acești copii cu o dragoste care nu poate fi descrisă. După care a început construcția Catedralei.

Autoritățile ucrainene au venit și au cerut pentru teren un milion de dolari. O sumă imensă și care părea a fi un obstacol de netrecut. Dar l-a trecut. Credincioșii au mers un an de zile pe jos până în Siberia, cerșind și au reușit să

strângă peste 2 milioane de dolari. Astfel, au devenit proprietarii pământului. Părintele Jar ne-a mai povestit că această construcție este făcută prin voluntariat: unii vin și muncesc atunci când au timp; alții dau donații în alimente pentru a hrăni muncitorii; alții fac donații în bani pentru a se cumpăra materiale. Și încet-încet Biserica creștea odată cu extinderea așezămintelor pentru copii orfani.

După ce am luat masa și am vizitat locurile, Părintele Jar ne-a spus „haideți să vă arăt taina acestei Mănăstiri”. Ne-a condus printr-un tunel la o adâncime de 6 metri și o lungime de peste 60 de metri într-o chilie situată exact sub viitorul altar al Bisericii. În chilie, erau două paturi și trei tineri călugări, care făcuseră legământul să nu iasă de acolo până la sfârșitul vieții lor lumești. Și mai era o Psaltire. Pe rând, fără pauză, unul dintre ei citea acea psaltire. „Când am început să construim Biserica, vrăjmașul a încercat să ne împiedice. Se dăruia ziduri, aveau loc accidente, veneau furtuni și altele ca acestea. Atunci am luat hotărârea să punem pāvază vrăjmașului, citind Psaltirea. De atunci nu au mai avut loc astfel de întâmplări. Aceasta este arma noastră – Psaltirea neadormită”.

A fost o „armă” teribilă. Mănăstirea „Înălțarea Domnului” în satul Bănceni a fost sfințită în 1998. Apoi, Părintele Jar a construit o mănăstire de maici în cinstea Ioanei Boiana a Maicii Domnului în satul Boian. În paralel cu mănăstirile, s-a angajat în construirea unui adăpost pentru orfani. A construit un complex de clădiri cu dotări excepționale unde au primit adăpost și iubire peste 400 de copii din toată Ucraina. Statul ucrainean l-a decorat în mai multe rânduri: Ordinul de Merit, gradul III, titlul Erou al Ucrainei (cu acordarea Ordinului), „Crucea Sfântului Panteleimon Vindecatorul”, premiul național „Mândria țării”, ordinul „Patriot al Ucrainei”; „Ordinul Independenței Ucrainei”.

Pentru cei care au răbdare să-l urmărească, iată un emoționant reportaj despre minunile de la Bănceni. Este bizar ca dintr-o dată Mitropolitul Jar să devină dușman al Ucrainei, să fie propus pentru a i se ridica cetățenia ucraineană și a fi deportat odată cu confiscarea bunurilor mănăstirilor. Vina lui: aparține unei anumite biserici ortodoxe neagreată de autorități și predică în limba română.

„Părintele Mihai Jar, starețul ortodox român al Mănăstirii Bănceni din regiunea Herța (Ucraina), a explicat, la Antena 3 CNN, faptul că preoții români din Ucraina trăiesc clipe de coșmar. Serviciile secrete ucrainene au luat cu asalt mănăstirile, au intrat noaptea peste clerici în case și au spart geamurile bisericilor. «Au început prigoanele

grele și mari, ne-au distrus complet. Ne-au distrus, pur și simplu; trebuie să răbdăm pentru Hristos, pentru credință. Dar nu în felul ăsta. Nu te poți ruga nici la Dumnezeu acum, să stai să dormi cu frică în casă. Au intrat noaptea la Mitropolie la Cernăuți, au intrat noaptea peste ei în case cu (puști) automate, i-au pus (pe clerici) la perete, au spart geamurile. [...] Au mers la mănăstiri de maici, le-au pus la pământ, le-au apăsă cu călcâiul pe cap, lucruri foarte grele», a spus preotul român la Sinteza Zilei.

Reacțiile la aceste dezvăluiri au fost diferite:

– Aprobare deplină a acțiunilor autorităților ucrainene. Iată un comentariu la articolul lui Lucian Negrea (păstrez modul de exprimare al autorului comentariului): “Nu se zice, decât de a astuia care e sluga la rusi. La fel cum alaltieri A3 zicea ca sunt 13 preoti pe o lista de retragere a cetățeniei și ca „iata cum romanii sunt asupriți în ucraina” fara sa se spuna ca doar asta e roman, ceilalti 12 si rusi. Adica rusi cu cetatenie rusa si pasapoarte rusesti! Dar sa ne apucam noi sa ne certam cu ucrainenii pentru rusii aia si prostul de roman bagat între ei. Popa prostul ala care linge la biserica rusa unde e in filmul ala, ca nu il gasesc?” Unuia cu un asemenea limbaj, în mod normal, nu ar trebui să-i raspunzi. Totuși pentru cei care pot fi influențați, trei precizări:

– Legislația ucraineană interzice dubla cetățenie. În consecință, preoții nu pot avea cetățenie rusă și pașapoarte rusești.

– În Ucraina, există două Biserici Ortodoxe: una istorică, subordonată canonic Patriarhiei Moscovei, dar cu un grad crescut de autonomie și una recentă, apropiată de autoritățile de la Kiev, subordonată canonic Patriarhiei de la Constantinopol. Dintre cele 130 de parohii ortodoxe românești din Ucraina, peste 100 au rămas în cadrul Bisericii ortodoxe tradiționale, deoarece doar aceasta permite ținerea slujbei în limba română.

– Biserica Ortodoxă supusă Patriarhiei Moscovei este încă legală în Ucraina și orice măsură trebuie să fie urmare a unei hotărâri judecătorești și nu a unui ordin administrativ.

Justificarea măsurilor autorităților ucrainene prin războiul de agresiune al Rusiei împotriva Ucrainei Cei care au o astfel de abordare spun că aceste probleme vor fi discutate și rezolvate după ce Rusia fie v-a fi învinsă, fie se va ajunge la un acord de pace. A introduce acest subiect în agenda publică (inclusiv cel legat de interzicerea studierii în școli în limba minorității române) echivalează cu un sprijin direct dat agresorilor ruși și subminarea eforturilor ucrainenilor, care apară cu arma în mână valorile occiden-

tale. Ucrainei trebuie să i se accepte orice pentru faptul că lupta cu rușii. După ce va fi ridicată legea marțială în mod cert Ucraina se va apleca și asupra drepturilor minorităților. Și aici sunt necesare două precizări:

– Persecutarea românilor nu a fost determinată de agresiunea lui Putin. Ea își are rădăcinile încă de la declararea statului independent Ucraina. Să nu uităm că Ucraina este un stat relativ tânăr și își exprimă frustrările prin atitudini naționalist-extreme. Mahno, Petlura, Bandera și-au construit cariera politică prin acțiuni brutale de eliminare a celorlalte naționalități. Pare paradoxal că tocmai aceste personalități se bucură (mai ales după „Maidan”) de recunoaștere oficială în Ucraina, uitându-se de masacrele împotriva polonezilor, rușilor, românilor, evreilor, de colaborarea cu naziștii a lui Bandera.

Convenția europeană a Drepturilor Omului în articolul 9 prevede următoarele: „Orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie; acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau convingerea, precum și libertatea de a-și manifesta religia sau convingerea în mod individual sau în colectiv, în public sau în particular, prin cult, învățământ, practici și îndeplinirea ritualurilor”.

Articolul 1 al Protocolului nr.1 la Convenție prevede următoarele: „Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional”. Jurisprudența CEDO arată o constantă conform căreia, în sensul articolului 9, libertatea gândirii, conștiinței și religiei reprezintă unul din fundamentele unei „societați democratice” în sensul prevăzut de Convenție. Ea este în egală măsură un bun prețios pentru ateii, agnosticii, scepticii sau indiferenți. Această libertate implică mai ales cea de a adera sau nu la o religie, precum și libertatea de a o practica sau nu (hotărârea Kokkinakis contra Greciei; Buscarini și alții contra San-Marino, Mitropolia Basarabiei contra Republica Moldova etc.). Statul trebuie să fie neutru și imparțial în exercițiul dreptului său de reglementare în domeniul și în relațiile sale cu diversele religii, culte și credințe. Curtea a afirmat repetat că articolul 9 trebuie să fie interpretat în lumina articolului 11 al Convenției, care protejează viața asociativă contra oricărei imixțiuni nejustificate a statului. Autonomia comunităților religioase este indispensabilă pluralismului într-o societate democratică și își are locul chiar în centrul protecției oferite de articolul 9.

În plus, unul din mijloacele de a exercita dreptul de manifestare a religiei pentru o comunitate religioasă, în totalitatea colectivului său, îl reprezintă posibilitatea de a asigura protecția jurisdicțională a comunității, a membrilor și a bunurilor sale, în așa fel încât articolul 9 să fie asigurat nu numai în lumina articolului 11, dar în egală măsură și a articolului 6 al Convenției. Aceste drepturi nu pot fi suspendate în nicio circumstanță, nici măcar în război.

Empatia este diferită de simpatie; înseamnă să ai aceleași trăiri cu cel cu care empatizezi, să te pui în situația lui, să urci pe dealul Golgotei împreună cu el. Unii dintre cei care simpatizează cu românii ortodocși vorbesc însă despre schismatici, alții despre ecumenism (fără să înțeleagă termenul), iar alții fac apel la Mitropolitul Longhin să supună canonic bisericile din Bucovina ucraineană Patriarhiei de la București. Este cel puțin cinic să propui, profitând de necazul altora, o astfel de soluție, care, în plus, este și nerealistă. Ar trebui să existe acordul credincioșilor, acordul Patriarhiei Române, acordul Patriarhiei Constantinopolului, recunoașterea de către autoritățile ucrainene, potrivit legii. După ce ani de zile românii din Ucraina au fost abandonați de România, o astfel de cerință e greu de acceptat. Mai mult, oficierea slujbelor în limba română va fi suspendată în tot acest interval. Se solicită ultimativ oprirea ajutorului către Ucraina. Este o soluție imposibilă. În momentul în care a aderat la Uniunea Europeană și NATO, statul român și-a asumat niște obligații pe care, ne place, nu ne place, trebuie să le respecte. Cât timp aceste organizații susțin Ucraina, România nu poate face excepție decât dacă le părăsește. În momentul de față, o majoritate consistentă susține apartenența la aceste structuri și, într-o democrație, trebuie să se respecte voința majorității. Există și o soluție la care nu am văzut mulți aderenți: intervenția statului român. Nu am văzut-o la mulți, deoarece cota de încredere în statul român este mică. Statul român ar trebui să cheme ambasadorul Ucrainei pentru explicații, să informeze opinia publică din țările aliate și guvernele respective despre aceste abuzuri în așa fel încât Ucraina să înțeleagă că nu poate accede în UE și NATO dacă nu respectă drepturile minorităților și libertatea religioasă. Este însă o utopie să crezi că statul și politicienii români vor avea o astfel de atitudine.

În concluzie, în România, nu există un consens și în buna tradiție națională vom privi cum creștinii români ortodocși urcă dealul Golgotei.

Înrobiți sub lanțurile mârșavelor și scârbavnicilor trădări de țară...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu! O asemenea bancă nu trebuie înființată cu „sprijinul” cuiva de afară!... Nici a unei instituții, nici a unei țări dispuse a ne „ajuta”, ba, nici măcar cu ajutorul acestei Uniuni, nu a familiei europene de demult, ci a căpușării înrobitoare... O asemenea instituție financiar-bancară, gândită a asigura finanțarea proiectelor naționale de dezvoltare, de la infrastructuri și unități industrial-agrar, până la realizarea celei de a doua industrializări a țării, nu trebuie să aibă nici o extensie în afara țării! Altminteri, dintr-un mecanism gândit pentru nevoile noastre de țară, va deveni doar un alt mârșav instrument de punere în aplicare a actelor de trădare semnate acum! De punere a României de mâine pe tava industrializării colonizatoare a altora! Or, dacă mai ține cineva la viitorul acestei țări, nu putem permite ca tocmai o viitoare instituție de dezvoltare a României să fie creată direct între colții hienelor! Pentru că nu lași un pilon financiar-bancar

strategic, dar și de afirmare a independenței, suveranității și caracterului național, sub controlul altora. Mai ales a unei structuri europene parazitată de corupție!... Iar cei ce încearcă să facă așa ceva, ca o altă vânzare, „la bucată”, a viitorului nostru, trebuie judecați pentru trădare de țară! Pentru parafarea prin acte a transformării noastre într-o colonie!...

De aceea, trebuie să ne poziționăm ferm, nu doar ca societate civilă a prezentului, ci și gardieni ai viitorului deja pisat pe multe dintre „orizonturile” posibile de manifestare suveran-națională, împotriva acestui demers al trădătorilor! Căci, dacă noi, ca țară, nu putem asigura, din propriile resurse, înființarea unei băncii naționale de dezvoltare, înseamnă că nu a venit încă momentul! Și este cât se poate de simplu: dacă nu avem fondurile necesare nici măcar pentru această etapă, și cerșim, umilindu-ne viitorul, banii Europei (cu multe costuri și clauze înrobitoare), este clar că nu vom avea nici bani pentru programele „de dezvoltare”. Și vor urma

alte umiliri și vânzări de țară. De țară, dar și din țară...

Să ne ridicăm, dară! Căci suntem conduși de slugi, nici măcar marionete, nici paiate la mâna a doua, care vând totul! Și este inadmisibil să asistăm nepăsători la această devalizare, acceptând acțiunile unor guvernanți ce au mers la porți străine să ceară, în numele nostru, și pe cine știe ce angajamente, acei bani pe care trebuia să-i avem noi în vistierile noastre! În fond, măcar cu atât să fi rămas din miliardele furate, prădute prin devalizarea scheletului economic al primei industrializări lăsate de vechiul regim drept moștenire și pe care am sfârșit-o ca preț al aderării într-un mecanism al decimării naționalității și suveranității... Măcar câteva „firimituri!” să fi rămas în conturile de țară din vânzările criminale ale resurselor naționale, din banii niciodată recuperați, pentru țară, din investițiile noastre din străinătate, dar intrate pe post de comisioane confidentiale ale trădării și renunțării suspect de repede puse la punct de fiecare guvernare

postdecembristă.

Dăm miliarde altora!... Finanțăm binele altora! Am început ca sprijin umanitar, solidar, dar, iată, am ajuns la a finanța dezvoltarea economică a altor țări, ba, contribuim chiar la acapararea de către acestea, și prin banii noștri, a piețelor! Astăzi, acum, și de un viitor colos economic, și nu numai!, pitrocit chiar în coasta noastră... Or, ne-am blocat porturile și exporturile pentru a ne pune pe post de cărăuși ai acelor care ne desconsideră pe față, dar nu avem bani, banii noștri!, pentru a înființa o instituție bancară pe care să o lăsăm, măcar pe ea, drept moștenire a ceea ce am avut cândva?!...

Trădători de la guvernare! De ce v-ați dus să cereți acordul Europei pentru dreptul nostru de a ne înființa o instituție bancară ce trebuie să ne fie și stindard al propriei noastre puteri?! De ce ați cerut umili „delegarea” acordării unui ajutor de stat? De unde această aberație a ajutorului de stat pentru o instituție care nu există încă?! Mizați chiar totul doar pentru a primi niște fonduri, pline de căpușări europene (e drept,

la un alt nivel!), pentru a înființa o sinecură pentru cli-cile voastre politice?!... Sau este plata de bordel politic pentru nenorocirea noastră definitivă?... Acel final de angajament de preempțiune a colonializării?!...

De ce să luăm banii tot mai murdari ai Europei pentru a crea o instituție controlată de UE în sistemul nostru bancar?... O instituție suspectă prin însăși natura banilor „de înființare”, inclusiv prin fonduri din „pnrr”, care practic subordonează viitoarea noastră dezvoltare direct comisei europene... Clicii-comisie...

Nu știm nimic despre modul în care a fost proiectată în laboratoarele altora această instituție-breșă în sistemul bancar autohton, dar și în cel economic, industrial, agrar și comercial... Nu știm dacă această „bancă”, aflată practic sub controlul altora, nu va deveni, nu noua „regină” a capitalului bancar românesc, nici măcar una cerșetoare, ci o sclavă în lanțurile întinse de trădătorii de țară...

Supunerea necondiționată...

Gheorghe
Piperea

În dilema prizonierului, polițistul îl presează pe fiecare dintre suspectii încarcerati și supuși interogatoriilor interminabile să recunoască fapta, pentru a obține o reducere a pedepsei. Dacă ar fi liber, individul în cauză nu ar recunoaște. Mai mult chiar, dacă ar putea comunica eficient cu celălalt prizonier, și-ar coordona versiunea proprie cu versiunea celui alt, pentru a ieși din încolțire. Dar nu poate adopta nicuna dintre aceste variante, pentru că e încarcerat separat și, în plus, versiune polițistului e mai la îndemână. O bancă, pusă în fața riscului de pierdere sau de faliment, va promova agresiv credite verzi, chiar dacă știe că sunt inutile și că pot determina falimentul clienților corporatiști decizi să salveze planeta de bășiniile vacilor și de sobele de teracotă ale țărănilor „medievali”, care se hrănesc cu porci și varză, de regulă sub formă de sarmale.

O societate din domeniul tehnologiei „înalte”, pusă în fața riscului de a pierde contracte de zeci de miliarde cu statul, cu armata ori cu șefii de campanii electorale, sau în fața riscului de închidere pe motiv de promovare a spălării banilor murdari, a finanțării terorismului, a știrilor neconforme cu ideologia oficială și a

deviaționist/conspiraționist/negaționistilor, va ticlui „valori” și standarde ale comunității, va tocni anonimi verificatori ai faptelor, va investi zeci de miliarde (are balta pește) în algoritmi, inteligențe artificiale și aplicații care să depisteze orice intrus, și îl va pune la coada listei de noutăți, îl va eticheta (în ciuda discursului „progresist”, care interzice etichetările, căci sunt discriminatorii și ofensatoare și selective, adică ne-inclusive) și îl va suspenda din rețea/de pe platformă/din streaming ori, pur și simplu, îl va arunca peste zidurile cetății digitale (extra muros, gen), adică în lumea reală, naturală, unde nu mai e nevoie să mănânce greieri, lăcuste sau larve de gândaci de bălegar, pentru a-și semnaliza virtutea de supus al temniței digitale. Din exces de zel, vor merge chiar și dincolo de ceea ce ar putea visa autoritățile – își vor spune ce e adevărat și ce e fals, ce e bun de promovat și ce nu, ca să nu mai faci tu efortul de a gândi. Iarba, tentațiile soft-pedofile, sinuciderea asistată, fabricile de copii, hibridizarea om – animal sunt bune de promovat, suveranismul, viața, libertatea individual, tradiția națională, moștenirea culturală – nț, interzise-s...

Dacă vezi un măr, iar autoritatea îți impune să crezi că e banană, ei îți vor da o sumedenie de soiuri de banane cu care să identifi-

mărul. Ei ar putea să creeze chiar și banana – cerb sau banana-înger, asexuată, ca să fii mai convins de „adevăr”. Ce e imposibil în metavers? Nimic... Dacă ai căzut cumva dintr-o încercare de bungee jumping și ai reușit ca prin minune să supraviețuiești, ei îți vor spune că, pentru a-ți învinge fricile, trebuie să mai încerci o dată. Dacă o mierlești, asta e, doar nu e cazul să se abandoneze un experiment care a dat rezultate bune pentru 20 la sută dintre cei care au purces la zisul experiment. Cel puțin a fost „fun”, nu? A trecut prin așa ceva tuitur, care recent a început să recunoască „greșelile” comise (mă rog, eu le-aș califica crime de genocide), dar numai după ce a fost cumpărat de Musk. Liberarea deținutului nu înseamnă, totuși, și complete amnistie a faptelor. Acum vine la rând feisbuc, iar datele despre faptele „victimelor” ni se oferă cu pipeta și țărâita tot de tuitur – pesemne căăștia vor să facă niște bani – grămadă din serialul dezvoltărilor sau, după caz, vor să nu înspăimânte lumea dintr-o dată și total, ca să nu se piardă total încrederea oamenilor în rețelele de socializare.

Ca un intermezzo, zic că între presa lui Stalin sau ce a lui Ceaușescu și presa mainstream actuală, rețelele de socializare, nu există decât două diferențe: cele de acum sunt extinse global; cele de acum au construit convingerea oa-

menior că ceea ce li se livrează în bula lor de internet ca informație (ecco chamber, grota lui Platon) este chiar adevărul și este chiar voința lor intrinsecă. Pe vremea lui Hitler, Stalin sau Ceaușescu supunerea se impunea din afară, de către o autoritate care exercita puterea în mod efectiv, palpabil. Pe vremea ăstora s-a creat efectul de panopticum – lumea digitalizată nu mai are voie să dețină secrete și intimități, este ca o clădire în care oriunde te-ai așaza, ești văzut/vizibil. Nu te poți ascunde, ești expus total.

Ochiul atoatevăzător nu mai ratează nimic – de aceea este nevoie de identitate digitală, de rating de cetățean/credit social. Omul digitalizat știe că este permanent și de peste tot urmărit și, în consecință, se supune de bună voie, pentru a nu risca sancțiuni aplicate cu biciul legii, cu ciomagul contractului sau cu nuclearea bannării de pe feisbuc. De aceea, puterea de azi este leneșă, căci nu mai are nevoie să fie exercitată efectiv, iar omul supus de azi este colectivizat, transformat în cifră a turmei – el nu mai are intenții eroice, nu se mai revoltă, tace și se hrănește cu plastic și scroll – uri pe zmartfon. Distincția dintre bine și rău, dintre adevăr și fals nu știința a stabilit-o. Știința, în adevăratul său sens, de dubiu, curiozitate, critică, experi-

mentare, nu a avut niciun cuvânt de spus. Dimpotrivă, a fost bannată, la fel ca orice „conspiraționist”. Birocrații statali au decis ce e adevărat sau fals ori manipulatoriu, iar nu „știința”. Casa albă, atât în vremea lui Trump, cât și în vremea lui Biden, s-au șters la fund, pardon de expresie, și cu ideea filosofică de știință, și cu primul amendament la constituția americană, adică, libertatea de expresie și de informare. Dacă așa au făcut în pandemie, ce încredere mai putem avea în toate celelalte informații oficiale și politici publice dictate de Casa albă și aplicate religioz în întreg „Vestul colectiv”?

Cu ce mai diferă democrația americană de autoritarismul rusesc și de totalitarismul chinezesc? Cu ce drept cenzurează feisbuc în continuare informația, pe motiv de „deviaționism”, ca și când am fi în URSS, pe vremea lui Stalin? Ce legitimitate are activitatea unor ong-uri, plătite din bani publici, să culegă și să raporteze, ca NKVD-ul sovietic, „știri false”, „opinii manipulatorie” sau „mal-informații”, pe motiv că deviază de la linia oficială sau că neagă adevărul oficial?